

Arrest

nr. 298 158 van 4 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.-Y. CARLIER
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDEPUT loco advocaat J.-Y. CARLIER en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 26 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 juli 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Oezbeekse origine. U bent geboren in 1994 in Iran waar u tot aan uw 10de levensjaar verbleef. Daarna verhuisde uw familie naar Chahar Roy Hazarkak in Burkha district in Baghlan provincie waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw broer, zussen en uw vrouw en kinderen. Uw ouders bevinden zich nu in Iran en uw vrouw en kinderen wonen nog in Burkha. U praktiseert de soennitische islam. U heeft een universitaire opleiding genoten.

Voor uw vertrek uit Afghanistan werkten u en uw vader voor de overheid. U werkte een vijftal maanden in Kabul in een administratieve functie bij de wervingsdienst van het directoraat voor lokale organen en uw vader werkte voor het Afghaans Nationaal leger. U hield zich bezig met sollicitaties voor districtshuizen en provincies. Uw vader ontving er tevens de rang 'Zabed' (commandant). In die hoedanigheid werkte hij in Kandahar en werd hij naar verschillende plaatsen uitgestuurd ter ondersteuning van de troepen daar. Uw vader had 7-10 soldaten ter zijn beschikking. Ook uw schoonbroer had een job bij de Afghaanse overheid.

Op een avond werd uw vader gebeld door de mawlawi/imam van de moskee met de boodschap dat de taliban jullie beiden zochten en die avond naar jullie huis zouden komen. Aangezien u en uw vader beiden hadden gewerkt voor de overheid zagen jullie de ernst van deze situatie al snel in en vluchtten jullie die avond nog richting Pule-Khomri. U verbleef er een nacht en vertrok de volgende dag samen met uw schoonbroer richting Iran. Uw vader bleef nog twee maanden in Afghanistan vooraleer hij ook naar Iran vertrok.

U reisde via Pakistan en Iran naar Turkije en na een verblijf van zeven maanden, kwam u het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. Vervolgens reisde u verder via Bulgarije waar u op 14 maart 2022 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na 25 dagen zette u uw reis verder via Servië en Hongarije door naar Oostenrijk waar u op 6 april 2022 wederom een verzoek tot internationale bescherming indiende. Na een verblijf van 10-15 dagen reisde u via Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk door naar België waar u aankwam op 17 april 2022 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 19 april 2022. DVZ deed in het kader van de Dublinregelgeving een aanvraag tot overname van uw verzoek aan Oostenrijk, dat weigerde. Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat u diensten leverde voor de vorige overheid en uw vader gewerkt heeft als militair.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw schoolrapporten, uw diploma's, uw taskara, vluchtelingenkaarten van uw gezin in Iran, foto's van uw afstudeerceremonie, foto's van uw vader op zijn werk, foto's van de overleden neef van uw vader en een kopie van zijn identiteitskaart, foto's van uw vader en zijn neef samen, certificaat van uw vaders werk, een kopie van de legerbadge van uw vader, kopie van de bankkaart van uw schoonbroer Abdullah, uw eigen vluchtelingenkaart uit Iran, een certificaat van uw universiteit, een kopie van de identiteitskaarten van uzelf en uw gezin, kopie van de eerste pagina van uw paspoort, foto's van u en uw vader, een kopie van uw inburgeringsopleiding via het Rode Kruis, uw tewerkstellingscontract in België, een getuigenis van uw werkgever in België, en een envelop.

Op 4 juli 2023 ontving het CGVS via uw advocaat nog enkele correcties op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat u en uw vader bij de vorige overheid tewerkgesteld waren. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Een eerste element betreft uw eigen profiel. U haalt aan dat u tewerkgesteld was bij het directoraat van werving voor een onafhankelijk lokaal overheidsorgaan (CGVS, p 7). U deed deze job gedurende een vijftal maanden in Kabul, uw taken van administratief van aard (CGVS p. 8-9).

Zo merkt het CGVS op dat waar u een terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van uw werkzaamheden bij dit lokaal overheidsorgaan, dit feit in se niet voldoende is opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt uit de landeninformatie die hierboven reeds werd aangehaald evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid laat staan ipso facto van een persoon die instond voor het printen en sorteren van sollicitatieaanvragen (CGVS, p 8 en 11). Zie hiervoor o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

Er kan voorts worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid en dat taliban soldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel werd afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Er wordt hierbij benadrukt dat het moeilijk is om een risicoanalyse door te voeren van individuen onder dit profiel omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie over het talibanbeleid en omwille van verschillen in implementatie van bevelen van de centrale talibanleiders door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau. Op grond van vroegere vervolging en meldingen van personen die voortdurend gevisieerd worden, wordt gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, evenals leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban, zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere personen wordt gesteld dat de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd afhangt van risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, zoals regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Gelet op de diverse veiligheidsincidenten die blijken uit de beschikbare informatie, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder de lokale politie, en de familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met uw voorgehouden profiel.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg een individueel onderzoek vereist, waarbij u op uw eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden gevisieerd. U brengt echter geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat u, als administratief assistent voor een lokaal overheidsorgaan waar u maar vijf maanden tewerkgesteld was en waarbij uw taken bestonden uit het printen en sorteren van sollicitatieaanvragen (CGVS, p 8 en 11) een prioritair doelwit van de taliban uitmaakte, waardoor een vrees voor vervolging omwille van uw werkzaamheden voor dit lokaal overheidsorgaan, niet aannemelijk is. U had louter een administratieve functie, in een niet-gevoelig departement, en u was al voor de machtsovername ontslagen uit deze functie toen een nieuwe directeur werd aangesteld. U gevraagd of er collega's van u eveneens problemen hebben gekend met de taliban stelt u dat ze allemaal gevlucht waren uit schrik. Hierop verder doorgevraagd blijkt dan ook dat u hen niet meer hebt gevraagd of zij specifieke problemen hebben gekend met de taliban (CGVS p. 24). Tevens kan erop worden gewezen dat uw achterblijvend gezin in Afghanistan, met name uw vrouw en drie kinderen, nog op dezelfde plek in uw dorp/district wonen (CGVS, p 4). In het licht van deze omstandigheden, volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat u zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens uw werkzaamheden als administratief medewerker bij het directoraat voor werving bij een lokaal overheidsorgaan.

Een tweede element betreft het profiel van uw vader. U verklaart dat hij 5 jaar voor het Afghaanse nationale leger werkte en daarbij de rang van commandant (zabed) heeft verkregen (CGVS, p 15-16). U gevraagd alles te vertellen wat u weet over uw vader zijn werk, antwoordt u dat hij na anderhalf jaar terugkwam van zijn werk (CGVS, p 15). U aangespoord meer te vertellen, antwoordt u wat zijn rang was en in welk korps in Kandahar hij gestationeerd was (CGVS, p 15). U nogmaals gevraagd meer te vertellen, stelt u dat u hij ook naar de zuidelijke regio's ging om er steun te bieden (CGVS, p 15).

Over de specifieke taken en verantwoordelijkheden van uw vader verklaart u telkenmale hetzelfde: namelijk dat hij "zabed" was, en uitgestuurd werd naar andere gebieden om er steun te bieden aan andere troepen (CGVS, p 15) U meermaals gevraagd hoe hij die steun dan bood, stelt u dat hij er de situatie controleerde om een aanval van de taliban te verijdelen zodat deze groepering het district niet zou controleren (CGVS, p 16). U bovendien gevraagd naar het verschil in taken die hij enerzijds in Kandahar had en anderzijds wanneer hij uitgestuurd werd, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 17). U legt bijgevolg vage en algemene verklaringen af over het werk van uw vader bij het Afghaanse nationale leger. Of uw vader al dan niet aan gevechten meedeed, weet u ook niet (CGVS, p 16) Zo stelt u dat de checkposten waar hij naartoe gestuurd werd, aangevallen werden (CGVS, p 16). U gevraagd hierover uit te weiden stelt u dat uw vader eens belde met de boodschap dat de taliban hen niet kon raken omdat er vliegtuigen werden ingezet (CGVS, p 16). U stelt bovendien dat uw vader nooit gewond geraakt is tijdens een gevecht (CGVS, p 17). Over zijn korps in Kandahar kan u bovendien niets vertellen (CGVS, p 17). U stelt verder dat hij werd uitgestuurd naar Spinboldak, maar wanneer u gevraagd werd wat daar is gebeurd, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 17). Zijn collega's kent u niet en u weet ook niet wie zijn baas was (CGVS, p 18).

U bovendien gevraagd of u zich bij uw vader of andere gezinsleden hebt geïnformeerd over uw vaders werk, antwoordt u ontkennend (CGVS, p 16 en 18). U gevraagd of u hier een reden voor had, stelt u dat u hem niet boos wou maken (CGVS, p 16). Aangezien u aangeeft dat uw vader over zijn werk sprak met uw moeder (CGVS, p 18), kon u op één of andere manier aan deze informatie geraken. Er kan van u dus verwacht worden dat uw antwoorden hieromtrent het vage en algemene overstijgen, zeker aangezien u uw vrees koppelt aan het militaire profiel van uw vader.

Gezien uw familie op de hoogte is van uw verzoek om internationale bescherming, en u nog geregeld contact hebt met hen in Iran (CGVS, p 6), kan er toch van uitgegaan worden dat u heel wat meer over zijn taken bij het leger zou kunnen vertellen en u hiertoe alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Informatie omtrent hem is immers essentieel om uw vrees én deze in hoofde van uw familie te kunnen inschatten. Dat u niets substantieels over hem weet te vertellen ondermijnt dan ook op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.

Een derde element betreft de bedreiging jegens u en uw vader waarna jullie beiden het land verlieten. Zo stelt u dat u op een avond gebeld werd door de mawlawi/imam van uw moskee met de boodschap dat de taliban naar uw huis zouden komen (CGVS, p 19). Talrijke vaag-en tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zo stelt u op DVZ dat de imam die u belde die avond via een student had gehoord dat de taliban planden om naar uw huis te komen die nacht (zie DVZ Vragenlijst punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat de taliban de imam rechtstreeks hebben benaderd (CGVS, p 19). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dan weer dat de taliban eerst met de student kwamen praten en dan met de imam om te controleren of ze dezelfde informatie kregen van beiden (CGVS, p 21). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

U dan naar deze student gevraagd, stelt u dat hij een student was in uw moskee en als vervanger diende bij de imam zijn afwezigheid (CGVS, p 21). U stelt dat u hem kende en dat hij twee namen had maar wanneer u naar deze namen werd gevraagd, blijkt u er geen van beiden te kennen (CGVS, p 21). U gevraagd of deze student wist dat u en uw familie voor de overheid werkten, antwoordt u ontkennend (CGVS, p 21). U gevraagd waarom die student die u zo goed kende u niet direct had gewaarschuwd maar het via de imam deed, stelt u: "omdat hij misschien als student hem respecteerd of hij had niet contactgegevens van mijn vader" (CGVS, p 21). U lijkt het dus zelf niet te weten en gist naar het antwoord, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet.

Over de taliban in uw dorp, tevens de actoren van vervolging blijft u heel algemeen en koppelt u uw kennis aan wat de dorpelingen u over hen vertelden (CGVS, p 20). Aangezien u stelt weinig contacten te hebben gehad met deze dorpelingen omdat uw familie behoort tot een etnische minderheid en u de dorpelingen nooit bezocht of hen u liet bezoeken (CGVS, p 18), kan ook hier weinig geloof aan gehecht worden. Zo stelt u dat een talib genaamd N. degene was die jullie die avond kwam arresteren (CGVS, p 20). Wanneer u echter gevraagd werd of u ooit deze talibs tegenkwam in de moskee tijdens het bidden, stelt u: "Neen ze kwamen niet naar moskee, als ze kwamen, kwamen ze naar zijn madrassa. Ze

kwamen niet naar onze moskee.” (CGVS, p 21). Aangezien u stelt dat de malawi binnen de moskee werd benaderd door deze taliban (CGVS, p 19), kan er dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Bovendien is dit wel een heel omslachtige manier van doen van een groepering die bekend staat om haar agressieve daden. Dat zij dan ook beroep moeten doen op twee verschillende mensen om “het huis van de Oezbeek” te vinden dat per uw verklaring het enige Oezbeekse huis in een dorp met 4000 inwoners is (CGVS, p 18), overtuigt daarom niet.

Over het huisbezoek zelf dient nog opgemerkt te worden dat de taliban maar één keer langskwamen die avond, uw huis doorzochten en daarna weer weggingen (CGVS, p 22). Zelf weet u niet wat zij uw moeder vroegen over jullie en weet u niet hoe lang daarna uw moeder nog in uw dorp bleef aangezien u “op weg was naar hier” (CGVS, p 23). Hier kan geen geloof aan gehecht worden aangezien u al een maand na uw vertrek aankwam in Turkije (Zie reisroute DVZ) en aangaf dat u voor het eerst contact had met uw familie sinds Turkije (CGVS, p 6). U kon deze informatie dus gemakkelijk achterhaald hebben. Uw gebrek aan interesse in het afloop van de gebeurtenissen die u uw land deden ontvluchten en het lot van uw achtergebleven familieleden, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op de helling.

Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban die avond naar uw huis kwamen en wat ze van u wilden, antwoordt u meerdere keren dat u het niet weet en dacht dat zij misschien wisten dat jullie voor de overheid werkten (CGVS, p 23). U weet bovendien niet hoe ze dit te weten kwamen (CGVS, p 20). U stelt dat ze misschien bewijs hadden gevonden dat jullie werkten voor de overheid (CGVS, p 20). Dit is echter een blote bewering aangezien u meerdere malen aangeeft dat niemand in het dorp wist dat jullie voor de overheid werkten (CGVS, p 12 en 16), u en uw vader geen foto's bijhielden van jullie werk (CGVS, p 12 en 18), en jullie iedereen vertelden dat uw vader in Iran werkte (CGVS, p 18). Verder stelt u dat er misschien iemand aan de taliban liet weten dat jullie werkten voor de overheid (CGVS, p 24). Gelet op de bovenstaande argumentering en het feit dat u zelf niet weet wie hen zou geïnformeerd hebben: “dat zouden ze zelf weten” (CGVS, p 24), komt dit allerminst geloofwaardig over. Ook zou u al de dag na de huiszoeking met uw schoonbroer her land verlaten hebben, terwijl uw vader nog één à twee maanden in Afghanistan bleef, wat toch opmerkelijk is gezien u stelt dat de taliban naar jullie drie op zoek waren (CGVS p. 22-23). Dit klemmt des te meer gezien u ook beweerde dat uw vader al voor zijn militaire carrière in aanraking kwam met de taliban omdat ze zijn neef Abdul Jabar islami, die tevens districtshoofd was, al eerder hadden vermoord en uw vader daarna vroegen diens wapens te verzamelen (CGVS, p 14, 16 en 18). Dat hij dan niet eerder zou vertrokken zijn is bevreemdend.

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van u en uw vader.

De documenten die u hebt voorgelegd van u en uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De taskara's van u en uw familieleden, jullie vluchtelingenkaarten, identiteitskaarten en kopie van uw paspoort bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. Uw schoolrapporten, diploma's, foto's van uw afstudeerceremonie en het certificaat van uw universiteit staven enkel uw scholingsgraad, wat hier niet ter discussie staat. De foto's en certificaten van uw vader waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. Op elk van de aangebrachte foto's kan u slechts uw vader in een voor u onbekende omgeving aanduiden, maar u kan niet situeren in welke context ze werden genomen (CGVS, p 25). De foto's die u hebt neergelegd van u en uw vader, zijn evenmin voldoende bewijs van uw verklaringen. De foto's met uw vader tonen enkel aan dat er een zekere band is tussen jullie. Hetzelfde kan gesteld worden voor de foto's van uw vader en zijn neef Abdul Jabar Islami. Dat deze persoon mogelijk gestorven is, wordt niet betwist door het CGVS. Er dient echter wel gesteld te worden dat zijn dood al in 2015 plaatsvond en jullie nog jaren nadien in Afghanistan zijn gebleven. Privé-foto's hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De aanbevelingsbrief van uw werkplaats in België, uw tewerkstellingscontract en het formulier van uw gevolgde inburgeringsopleiding in België voegen niets toe aan uw asielrelaas. Ook uw enveloppen voegen niets toe.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 4 juli 2023 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van dorpen en namen, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas te betreffen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet

herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Bulgarije en Oostenrijk, maar dat u de procedure in beide landen niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag

was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder hettoepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband

dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt

uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele

bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een appreciatiefout en schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Vooreerst bespreekt verzoeker zijn bijzonder profiel waarbij hij de profielen bespreekt van personen die werkten voor de voormalige Afgaanse overheid, personen van Oezbeekse afkomst en personen die beschouwd worden als verwesterd.

Vervolgens tracht verzoeker de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder bespreekt hij in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, notities van zijn persoonlijk onderhoud, rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- foto's van verzoekers arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 28 september 2022;
- een foto van een getuigenverklaring van verzoekers werkgever O. A.;
- een foto van een attest van het Rode Kruis van 4 augustus 2022 in hoofde van verzoeker aangaande het volgen van een inburgeringscursus;
- een foto van een kaart uitgaande van 'New Kabul Bank' met een foto en de naam A. op.

2.2.2. Verzoeker brengt op 17 november 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- een getuigenverklaring van verzoekers werkgever O. A. van 30 oktober 2023;
- foto's van de identiteitskaart van O. A.;
- een foto van verzoeker;
- een kopie van verzoekers arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van 28 september 2022, waarvan reeds een foto werd toegevoegd bij het verzoekschrift;
- een kopie van verzoekers loonfiches voor de periode van 1 oktober 2022 tot 30 september 2023;
- een kopie van verzoekers "vca diploma" uitgegeven op 17 september 2023 en geldig tot 17 september 2033;
- een foto/kopie van wat de lidkaart van verzoekers vader zou zijn voor het jaar 2013-2014 bij de Nationale Islamitische Beweging in Afghanistan met een beëdigde Franstalige vertaling ervan alsook een Nederlandstalige vrije vertaling;
- een foto/kopie van wat de lidkaart van verzoekers vader zou zijn bij de Nationale Islamitische Beweging in Afghanistan met een tabel van bijdragebetalingen met een vrije vertaling van de lidkaarten van verzoekers vader bij de Nationale Islamitische Beweging in Afghanistan met een beëdigde Franstalige vertaling ervan alsook een Nederlandstalige vrije vertaling.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om

internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij en zijn vader werkzaam waren bij de Afghaanse overheid. Daarnaast verklaart hij dat ook zijn schoonbroer werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal op omvattende wijze aangaande verzoekers verklaringen werkzaam geweest te zijn voor de Afghaanse overheid:

“Een eerste element betreft uw eigen profiel. U haalt aan dat u tewerkgesteld was bij het directoraat van werving voor een onafhankelijk lokaal overheidsorgaan (CGVS, p 7). U deed deze job gedurende een vijftal maanden in Kabul, uw taken van administratief van aard (CGVS p. 8-9).

Zo merkt het CGVS op dat waar u een terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van uw werkzaamheden bij dit lokaal overheidsorgaan, dit feit in se niet voldoende is opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Zo blijkt uit de landeninformatie die hierboven reeds werd aangehaald evenwel niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid laat staan ipso facto van een persoon die instond voor het printen en sorteren van sollicitatieaanvragen (CGVS, p 8 en 11). Zie hiervoor o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023. Er kan voorts worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie hebben afgekondigd voor alle werknemers van de voormalige Afghaanse overheid en dat taliban soldaten werden opgeroepen om deze amnestie te respecteren en geen wraak te nemen of persoonlijke vetes uit te vechten. Niettemin blijkt uit onderzoeksrapporten dat deze amnestie niet structureel werd afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Er wordt hierbij benadrukt dat het moeilijk is om een risicoanalyse door te voeren van individuen onder dit profiel omwille van de tegenstrijdige en beperkte informatie over het talibanbeleid en omwille van verschillen in implementatie van bevelen van de centrale talibanleiders door talibansoldaten, alsook omwille van verschillen op regionaal niveau. Op grond van vroegere vervolging en meldingen van personen die voortdurend geviséerd worden, wordt gesteld dat personen op centrale posities in voormalige militaire, politie- en opsporingseenheden, evenals leden van de rechterlijke macht, een prioritair doelwit vormen van de taliban, zodat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Voor andere personen wordt gesteld dat de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoeker met vervolging

wordt geconfronteerd afhangt van risicobepalende omstandigheden die in een individueel geval aanwezig kunnen zijn, zoals regio van herkomst, geslacht, persoonlijke vijandigheden, betrokkenheid in (lokale) conflicten, enz. Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid. Gelet op de diverse veiligheidsincidenten die blijken uit de beschikbare informatie, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van de regering, waaronder de lokale politie, en de familieleden, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met uw voorgehouden profiel.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg een individueel onderzoek vereist, waarbij u op uw eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen. Zoals hierboven gesteld, wordt in de landeninformatie aangegeven dat bepaalde profielen meer worden gevisieerd. U brengt echter geen elementen bij op grond waarvan kan worden vastgesteld dat u, als administratief assistent voor een lokaal overheidsorgaan waar u maar vijf maanden tewerkgesteld was en waarbij uw taken bestonden uit het printen en sorteren van sollicitatieaanvragen (CGVS, p 8 en 11) een prioritair doelwit van de taliban uitmaakte, waardoor een vrees voor vervolging omwille van uw werkzaamheden voor dit lokaal overheidsorgaan, niet aannemelijk is. U had louter een administratieve functie, in een niet-gevoelig departement, en u was al voor de machtsovername ontslagen uit deze functie toen een nieuwe directeur werd aangesteld. U gevraagd of er collega's van u eveneens problemen hebben gekend met de taliban stelt u dat ze allemaal gevlucht waren uit schrik. Hierop verder doorgevraagd blijkt dan ook dat u hen niet meer hebt gevraagd of zij specifieke problemen hebben gekend met de taliban (CGVS p. 24). Tevens kan erop worden gewezen dat uw achterblijvend gezin in Afghanistan, met name uw vrouw en drie kinderen, nog op dezelfde plek in uw dorp/district wonen (CGVS, p 4). In het licht van deze omstandigheden, volstaat het dan ook niet om louter te poneren dat u zal worden gevisieerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens uw werkzaamheden als administratief medewerker bij het directoraat voor werving bij een lokaal overheidsorgaan."

Verzoeker wijst vooreerst op algemene informatie waaruit blijkt dat personen die voor de Afghaanse overheid werkten, worden vervolgd. Hij stelt dat verweerder niet betwist dat hij voor de Afghaanse overheid werkte en afkomstig is uit Baghlan, een doelwit voor de taliban. Daarnaast wordt betoogd dat verweerder verzoekers verklaringen niet in zijn algemeenheid heeft genomen en elk element van zijn verhaal gescheiden heeft geanalyseerd. Verzoeker betoogt dat zijn verhaal als een geheel genomen moet worden om zijn vrees bij een terugkeer naar Afghanistan te begrijpen. Hij meent dat het inderdaad zo is dat zijn positie alleen niet de grondslag van zijn vrees vormt en dit ook niet is wat hij beweert. Verzoeker beklemtoont dat het zijn profiel als geheel is dat een vrees in zijn hoofd vormt. Hij wijst erop dat hij niet alleen een administratieve ambtenaar is, maar hij ook de zoon is van zijn vader, een voormalige zabeed in het Afghaans Nationaal leger en hij een familielid is van zijn schoonbroer. Verzoeker stelt dat deze drie elementen samen genomen een vrees vormen in zijn hoofd. Hij betoogt dat hoewel zijn functie louter administratief was en slechts vijf maanden heeft geduurd, hij wel werkte voor de regering, die in de ogen van de taliban niet helemaal neutraal is en zijn vader bovendien een zabeed in het Afghaanse Nationaal leger was en zijn schoonbroer werkte voor de Nationale Afghaanse bank in Kaboel. Verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij vreesde dat de taliban naar zijn huis zouden komen om hem, zijn vader en zijn schoonbroer te vermoorden. Hij meent dat hij nooit heeft gezegd dat alleen zijn eigen profiel een vrees van terugkeer naar Afghanistan vormt. Verzoeker beklemtoont dat hij als lid van zijn familie en als voormalige werknemer bij de Afghaanse overheid, een doelwit vormt van de taliban. Verzoeker meent dat verweerder louter op grond van zijn eigen profiel niet kan stellen dat er geen geloofwaardigheid kan gehecht worden aan zijn vervolgingsvrees. Verzoeker besluit dat verweerder deze elementen samen had moeten analyseren.

Verzoekers betoog kan allerm minst overtuigen, daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en het geheel van de elementen benadrukt zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn, kunnen ombuigen.

Wat betreft verzoekers voormalige werkzaamheden bij de Afghaanse overheid moet benadrukt worden dat verzoeker reeds voor de machtsovername ontslagen was en zijn gezin nog steeds in hetzelfde district in Baghlan woont (persoonlijk onderhoud van 26 juni 2023, p. 4). De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker verklaarde rond een jaar en twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan ontslagen te zijn geweest (persoonlijk onderhoud, p. 8). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote, twee dochters en zoon in het huis van zijn schoonvader wonen, hij één keer per week of om de twee weken contact heeft met zijn echtgenote en zijn dochters het prima stellen (persoonlijk onderhoud, p. 4, p. 6). Verzoeker maakt zodoende gelet op voorgaande pertinente vaststellingen omwille van zijn eerdere, beperkte werkzaamheden voor de Afghaanse overheid waarmee hij reeds was

gestopt vóór de machtsovername van de taliban, dus geenszins een actuele, gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

Waar verzoeker tevens wijst op de profielen van zijn vader en schoonbroer, namelijk de eerdere werkzaamheden voor de voormalige Afghaanse nationale politie van verzoekers vader en eerdere werkzaamheden van zijn schoonbroer voor de voormalige Afghaanse nationale bank stipt de Raad in de eerste plaats aan dat in de bestreden beslissing terdege wordt gemotiveerd dat aan de werkzaamheden van de vader niet zonder meer geloof kan worden gehecht gelet op verzoekers vage, gebrekkige verklaringen:

“Een tweede element betreft het profiel van uw vader. U verklaart dat hij 5 jaar voor het Afghaanse nationale leger werkte en daarbij de rang van commandant (zabed) heeft verkregen (CGVS, p 15-16). U gevraagd alles te vertellen wat u weet over uw vader zijn werk, antwoordt u dat hij na anderhalf jaar terugkwam van zijn werk (CGVS, p 15). U aangespoord meer te vertellen, antwoordt u wat zijn rang was en in welk korps in Kandahar hij gestationeerd was (CGVS, p 15). U nogmaals gevraagd meer te vertellen, stelt u dat u hij ook naar de zuidelijke regio's ging om er steun te bieden (CGVS, p 15).

Over de specifieke taken en verantwoordelijkheden van uw vader verklaart u telkenmale hetzelfde: namelijk dat hij “zabed” was, en uitgestuurd werd naar andere gebieden om er steun te bieden aan andere troepen (CGVS, p 15) U meermaals gevraagd hoe hij die steun dan bood, stelt u dat hij er de situatie controleerde om een aanval van de taliban te verijdelen zodat deze groepering het district niet zou controleren (CGVS, p 16). U bovendien gevraagd naar het verschil in taken die hij enerzijds in Kandahar had en anderzijds wanneer hij uitgestuurd werd, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 17). U legt bijgevolg vage en algemene verklaringen af over het werk van uw vader bij het Afghaanse nationale leger. Of uw vader al dan niet aan gevechten meedeed, weet u ook niet (CGVS, p 16) Zo stelt u dat de checkposten waar hij naartoe gestuurd werd, aangevallen werden (CGVS, p 16). U gevraagd hierover uit te weiden stelt u dat uw vader eens belde met de boodschap dat de taliban hen niet kon raken omdat er vliegtuigen werden ingezet (CGVS, p 16). U stelt bovendien dat uw vader nooit gewond geraakt is tijdens een gevecht (CGVS, p 17). Over zijn korps in Kandahar kan u bovendien niets vertellen (CGVS, p 17). U stelt verder dat hij werd uitgestuurd naar Spinboldak, maar wanneer u gevraagd werd wat daar is gebeurd, blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p 17). Zijn collega's kent u niet en u weet ook niet wie zijn baas was (CGVS, p 18).

U bovendien gevraagd of u zich bij uw vader of andere gezinsleden hebt geïnformeerd over uw vaders werk, antwoordt u ontkennend (CGVS, p 16 en 18). U gevraagd of u hier een reden voor had, stelt u dat u hem niet boos wou maken (CGVS, p 16). Aangezien u aangeeft dat uw vader over zijn werk sprak met uw moeder (CGVS, p 18), kon u op één of andere manier aan deze informatie geraken. Er kan van u dus verwacht worden dat uw antwoorden hieromtrent het vage en algemene overstijgen, zeker aangezien u uw vrees koppelt aan het militaire profiel van uw vader.

Gezien uw familie op de hoogte is van uw verzoek om internationale bescherming, en u nog geregeld contact hebt met hen in Iran (CGVS, p 6), kan er toch van uitgegaan worden dat u heel wat meer over zijn taken bij het leger zou kunnen vertellen en u hiertoe alle mogelijke inspanningen zou hebben ondernomen. Informatie omtrent hem is immers essentieel om uw vrees én deze in hoofde van uw familie te kunnen inschatten. Dat u niets substantieels over hem weet te vertellen ondermijnt dan ook op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en betoogt dat in zijn familie een heel groot respect bestaat voor de ouders. Hij stelt dat uit respect voor zijn vader, hij niet teveel precieze vragen over diens werk kon stellen. Daarnaast meent verzoeker dat werken in het leger niet iets is dat in detail verspreid en uitgelegd kan worden, vooral niet in een land als Afghanistan waar al jaren onveiligheid heerst. Verzoeker stelt dat het volkomen geloofwaardig is dat hij het werk van zijn vader niet tot in de kleinste details kende en bovendien het logisch blijkt dat hij de collega's van zijn vader niet kende, aangezien zijn vader in andere districten en provincies van het land werd gestuurd. Verzoeker meent dat dit echter niet uitsluit dat de voormalige functie van zijn vader in het leger hem tot doelwit van de taliban maakt. Voorts betoogt verzoeker dat verweerders verwachting omtrent de informatie die hij over het werk van vader heeft disproportioneel is. Hij benadrukt dat verweerder niet kon verwachten dat hij alle aspecten van het werk van zijn vader kent en dat hij al zijn collega's kent, gezien de aard van het werk van zijn vader en de afgelegen ligging van zijn werkplek. Verzoeker meent dat dit niet het geloofwaardig karakter van zijn verhaal kan aantasten. Hij stelt dat ook uit het bovenstaande blijkt dat hij zijn best heeft gedaan om mee te werken en hij ook meerdere documenten en foto's heeft neergelegd, in verband met zijn vaders job. Verzoeker beklemtoont dat het voorbehoud van zijn ouders over het werk van zijn vader geen factor kan zijn die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Hij besluit dat dit niet verhindert dat de taliban hem als doelwit zagen toen ze zijn huis kwamen doorzoeken.

Waar verzoeker louter volhardt in zijn verklaringen, brengt hij geen dienstige elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terechte bevindingen. Immers kan er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat die nauwkeurige informatie bezit over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de voormalige werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse nationale leger, te meer verzoeker een hoogopgeleid profiel heeft gezien hij vier jaar aan de universiteit hogere studies volgde (Verklaring DVZ van 27 februari 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 26 juni 2023, p. 3).

Daarenboven treedt de Raad verweerder bij waar die terdege in de bestreden beslissing motiveert dat er van kan worden uitgegaan dat verzoeker alle mogelijk inspanningen zou hebben ondernomen teneinde meer informatie te kunnen vergaren over de eerdere werkzaamheden van zijn vader die hij rechtstreeks linkt aan zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker, zeker gelet op zijn hoogopgeleid profiel, de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog maandelijks contact heeft met zijn ouders (persoonlijk onderhoud, p. 6) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Dat verzoeker omwille van respect voor zijn ouders geen precieze informatie durfde vragen kan niet afdoende opwegen tegen het belang van voldoende nauwkeurige, doorleefde verklaringen omtrent kernelementen van een vluchtrelaas in het kader van de door verzoeker opgestarte beschermingsprocedure wegens een vrees voor de taliban omwille van onder meer de werkzaamheden van zijn vader.

Daarnaast stelt de Raad vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker 28 jaar en dus zeker geen infans meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Waar verzoeker bij zijn verzoekschrift een foto van de vermeende werknemerskaart van zijn schoonbroer bij de Afghaanse nationale bank toevoegt, merkt de Raad op dat hieruit de identiteit van de afgebeelde persoon geheel niet kan worden afgeleid. Bovendien moet de Raad aanstippen dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Wat betreft de documenten neergelegd middels de aanvullende nota, namelijk: de lidkaarten van verzoekers vader voor het jaar 2013-2014 bij de nationale islamitische beweging in Afghanistan alsook een lidkaart met een tabel van bijdragebetalingen, stelt de Raad, samen met verweerder ter terechtzitting, vast dat verzoeker dergelijk lidmaatschap van zijn vader nooit eerder gedurende de administratieve procedure heeft opgeworpen alwaar hij enkel de werkzaamheden van zijn vader bij het leger en als "chief van district" aanstipte, laat staan dat hij hieraan tevens zijn vrees voor de taliban verbond (persoonlijk onderhoud, p. 14-19).

Bovendien dateren de lidmaatschapskaarten van verzoekers vader en de bijdragen van 2013 tot 2014 waardoor een actueel lidmaatschap niet aannemelijk wordt gemaakt. Daarenboven kan de Raad ook hierbij opmerken dat de neergelegde stukken louter kopieën betreffen van de lidmaatschapskaarten van

verzoekers vader, waardoor in navolging van bovenstaande motivering de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is.

Hoe dan ook moet opgemerkt worden dat, daargelaten voorgaande bevindingen, uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers twee zussen en schoonouders, echtgenote, twee dochters en zoon in Afghanistan geen problemen ondervonden nadat verzoeker Afghanistan verliet en hij niet te kennen gaf dat zij op heden problemen zouden ondervinden met de taliban omwille van het voorgehouden profiel van zijn vader, respectievelijk van zijn schoonbroer (persoonlijk onderhoud, p. 4-6).

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader en schoonbroer geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing inzake de aangehaalde concrete vervolgingsfeiten in Afghanistan op volgende pertinente weigeringsmotieven gewezen:

“Een derde element betreft de bedreiging jegens u en uw vader waarna jullie beiden het land verlieten. Zo stelt u dat u op een avond gebeld werd door de mawlawi/imam van uw moskee met de boodschap dat de taliban naar uw huis zouden komen (CGVS, p 19). Talrijke vaag-en tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zo stelt u op DVZ dat de imam die u belde die avond via een student had gehoord dat de taliban planden om naar uw huis te komen die nacht (zie DVZ Vragenlijst punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u dan weer dat de taliban de imam rechtstreeks hebben benaderd (CGVS, p 19). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, stelt u dan weer dat de taliban eerst met de student kwamen praten en dan met de imam om te controleren of ze dezelfde informatie kregen van beiden (CGVS, p 21). Een dergelijke evolutie van verklaringen wekt onvermijdelijk de indruk dat u de details omtrent uw asielmotieven ter plaatse en naargelang de vragen bijschaaft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ondermijnt.

U dan naar deze student gevraagd, stelt u dat hij een student was in uw moskee en als vervanger diende bij de imam zijn afwezigheid (CGVS, p 21). U stelt dat u hem kende en dat hij twee namen had maar wanneer u naar deze namen werd gevraagd, blijkt u er geen van beiden te kennen (CGVS, p 21). U gevraagd of deze student wist dat u en uw familie voor de overheid werkten, antwoordt u ontkennend (CGVS, p 21). U gevraagd waarom die student die u zo goed kende u niet direct had gewaarschuwd maar het via de imam deed, stelt u: “omdat hij misschien als student hem respecteerte of hij had niet contactgegevens van mijn vader” (CGVS, p 21). U lijkt het dus zelf niet te weten en gist naar het antwoord, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling zet.”

Verzoeker betoogt dat er duidelijk sprake moet zijn geweest van een misverstand tijdens zijn verhoor. Hij stelt dat hij namelijk verklaard en bevestigd heeft dat de taliban aan de imam vragen hebben gesteld en deze antwoorden met de studenten daarna hebben gecheckt. Verzoeker stelt dat hij heeft uitgelegd dat de imam, de leider van een Koranschool was en in deze school studenten studeerden. Verzoeker beklemtoont dat de taliban eerst de imam in de moskee hebben benaderd en dan studenten hebben gesproken om te checken of de imam niet loog.

Verzoekers betoog overtuigt allerm minst daar hij volhardt in één versie van zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ombuigen. De Raad wijst erin dit verband op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en coherente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees. Verzoeker kan door louter te stellen dat sprake was van een misverstand geen afbreuk doen aan zijn eigen uitdrukkelijke, uiteenlopende verklaringen, te meer verzoeker op het CGVS geen correcties aanbracht betreffende zijn verhoor bij de DVZ doch expliciet stelde dat deze goed verliep en hij geen opmerkingen had (persoonlijk onderhoud, p. 3). Verder stipt de Raad aan dat verzoeker conform artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud werd toegezonden en verweerder op 4 juli 2023 enkele correcties hieromtrent ontving, doch het vermeende aangehaalde misverstand en de verschillen tussen de verklaringen op het CGVS door verzoeker niet werden aangehaald en gecorrigeerd. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde de tolk

en de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud goed begrepen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 26). In navolging van bovenstaande kan geenszins worden volgehouden dat er sprake is van een misverstand en kan bijgevolg dergelijk argument allerminst verzoekers tegenstrijdige verklaringen verschonen.

In samenhang met bovenstaande weigeringsmotieven, oordeelt verweerder terdege:

“Over de taliban in uw dorp, tevens de actoren van vervolging blijft u heel algemeen en koppelt u uw kennis aan wat de dorpelingen u over hen vertelden (CGVS, p 20). Aangezien u stelt weinig contacten te hebben gehad met deze dorpelingen omdat uw familie behoort tot een etnische minderheid en u de dorpelingen nooit bezocht of hen u liet bezoeken (CGVS, p 18), kan ook hier weinig geloof aan gehecht worden. Zo stelt u dat een talib genaamd N. degene was die jullie die avond kwam arresteren (CGVS, p 20). Wanneer u echter gevraagd werd of u ooit deze talibs tegenkwam in de moskee tijdens het bidden, stelt u: “Neen ze kwamen niet naar moskee, als ze kwamen, kwamen ze naar zijn madrassa. Ze kwamen niet naar onze moskee.” (CGVS, p 21). Aangezien u stelt dat de malawi binnen de moskee werd benaderd door deze taliban (CGVS, p 19), kan er dus geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen hieromtrent. Bovendien is dit wel een heel omslachtige manier van doen van een groepering die bekend staat om haar agressieve daden. Dat zij dan ook beroep moeten doen op twee verschillende mensen om “het huis van de Oezbeek” te vinden dat per uw verklaring het enige Oezbeekse huis in een dorp met 4000 inwoners is (CGVS, p 18), overtuigt daarom niet.

Over het huisbezoek zelf dient nog opgemerkt te worden dat de taliban maar één keer langskwamen die avond, uw huis doorzochten en daarna weer weggingen (CGVS, p 22). Zelf weet u niet wat zij uw moeder vroegen over jullie en weet u niet hoe lang daarna uw moeder nog in uw dorp bleef aangezien u “op weg was naar hier” (CGVS, p 23). Hier kan geen geloof aan gehecht worden aangezien u al een maand na uw vertrek aankwam in Turkije (Zie reisroute DVZ) en aangaf dat u voor het eerst contact had met uw familie sinds Turkije (CGVS, p 6). U kon deze informatie dus gemakkelijk achterhaald hebben. Uw gebrek aan interesse in het afloop van de gebeurtenissen die u uw land deden ontvluchten en het lot van uw achtergebleven familieleden, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook verder op de helling. Wanneer u gevraagd werd waarom de taliban die avond naar uw huis kwamen en wat ze van u wilden, antwoordt u meerdere keren dat u het niet weet en dacht dat zij misschien wisten dat jullie voor de overheid werkten (CGVS, p 23). U weet bovendien niet hoe ze dit te weten kwamen (CGVS, p 20). U stelt dat ze misschien bewijs hadden gevonden dat jullie werkten voor de overheid (CGVS, p 20). Dit is echter een blote bewering aangezien u meerdere malen aangeeft dat niemand in het dorp wist dat jullie voor de overheid werkten (CGVS, p 12 en 16), u en uw vader geen foto's bijhielden van jullie werk (CGVS, p 12 en 18), en jullie iedereen vertelden dat uw vader in Iran werkte (CGVS, p 18). Verder stelt u dat er misschien iemand aan de taliban liet weten dat jullie werkten voor de overheid (CGVS, p 24). Gelet op de bovenstaande argumentering en het feit dat u zelf niet weet wie hen zou geïnformeerd hebben: “dat zouden ze zelf weten” (CGVS, p 24), komt dit allerminst geloofwaardig over. Ook zou u al de dag na de huiszoeking met uw schoonbroer her land verlaten hebben, terwijl uw vader nog één à twee maanden in Afghanistan bleef, wat toch opmerkelijk is gezien u stelt dat de taliban naar jullie drie op zoek waren (CGVS p. 22-23). Dit klemmt des te meer gezien u ook beweerde dat uw vader al voor zijn militaire carrière in aanraking kwam met de taliban omdat ze zijn neef A. J. i., die tevens districtshoofd was, al eerder hadden vermoord en uw vader daarna vroegen diens wapens te verzamelen (CGVS, p 14, 16 en 18). Dat hij dan niet eerder zou vertrokken zijn is bevreemdend.

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van u en uw vader.”

Verzoeker repliceert dat hij zelf niet weet wat de taliban zijn moeder over hem en zijn vader vroegen. Hij besluit dat de verwachtingen van verweerder hier ook disproportioneel zijn. Verzoeker meent voorts dat zijn moeder begrijpelijkerwijs getraumatiseerd was door deze gebeurtenis, gezien het geweld dat de taliban kunnen vertonen. Hij meent dat behalve schreeuwen en geweld ze geen duidelijke herinnering heeft van wat er gebeurd is. Verzoeker meent dat het niet ongewoon is dat mensen heel weinig herinneringen hebben aan traumatische gebeurtenissen van deze aard. Hij betoogt dat het heel begrijpelijk is dat zijn moeder zich dit gewelddadige bezoek van de taliban niet meer in detail herinnert en hij des te meer tijdens zijn interview heeft uitgelegd dat zijn moeder hem vertelde dat de vrouwen tijdens dat bezoek aan de kant waren geduwd en in een andere kamer van het huis aan de kant waren gezet. Verzoeker betoogt, zoals hij meent tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgelegd te hebben, dat kinderen veel respect moeten tonen voor hun ouders. Hij stelt dat hij er dus niet meer bij zijn moeder op ging aandringen om hem deze gebeurtenis tot in detail uit te leggen en opnieuw deze traumatische ervaring te laten beleven. Ten slotte meent verzoeker dat verweerder oordeelde dat het feit dat hij niet wist hoe de taliban hem hadden gevonden en dat hij wist dat hij voor de regering werkte, niet

geloofwaardig is. Verzoeker stelt dat uit achtergrondinformatie blijkt dat de taliban ruime onderzoeksbevoegdheden en toegang hebben tot de gegevens van de voormalige regering, hetgeen zijn verklaring ook bevestigt.

Verzoeker kan met dergelijk betoog allerminst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en verweerders terechte bevindingen bekritiseert zonder valabele, bewijskrachtige elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen. Door te poneren dat hij zijn getraumatiseerde moeder deze informatie niet kon vragen, te meer gelet op het respect voor de ouderen, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande terechte bevindingen, te meer verzoeker niet betwist dat hij sinds Turkije in contact stond met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p. 6). Verzoekers gebrek aan interesse en passieve houding zet de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder op de helling.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de taliban ruime onderzoeksbevoegdheden hebben en over alle technologieën beschikken die nodig zijn om informatie te verkrijgen over personen die voor de overheid hebben gewerkt, moet de Raad opmerken dat verzoeker hiermee hoe dan ook geen ander licht kan werpen op de overige draagkrachtige motieven inzake zijn onaannemelijke verklaringen aangaande de zoektocht van de taliban naar het Oezbeekse huis, zijn gebrekkige kennis omtrent het huisbezoek en de vaststelling dat zijn vader langer in Afghanistan bleef.

Wat betreft verzoekers betoog dat verweerders verwachtingen disproportioneel zijn wijst de Raad op de eerdere motivering hieromtrent en stelt wederom vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en de door hemzelf geschetste context, onredelijke verwachtingen werden gesteld (*supra*).

Inzake verzoekers neergelegde documenten oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden:

“De documenten die u hebt voorgelegd van u en uw familie zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van het CGVS inzake uw asielmotieven in positieve zin kunnen wijzigen. De taskara’s van u en uw familieleden, jullie vluchtelingenkaarten, identiteitskaarten en kopie van uw paspoort bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. Uw schoolrapporten, diploma’s, foto’s van uw afstudeerceremonie en het certificaat van uw universiteit staven enkel uw scholingsgraad, wat hier niet ter discussie staat. De foto’s en certificaten van uw vader waarmee u zijn werk bij ANSF wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat de erop vermelde persoon in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. Op elk van de aangebrachte foto’s kan u slechts uw vader in een voor u onbekende omgeving aanduiden, maar u kan niet situeren in welke context ze werden genomen (CGVS, p 25). De foto’s die u hebt neergelegd van u en uw vader, zijn evenmin voldoende bewijs van uw verklaringen. De foto’s met uw vader tonen enkel aan dat er een zekere band is tussen jullie. Hetzelfde kan gesteld worden voor de foto’s van uw vader en zijn neef Abdul Jabar Islami. Dat deze persoon mogelijk gestorven is, wordt niet betwist door het CGVS. Er dient echter wel gesteld te worden dat zijn dood al in 2015 plaatsvond en jullie nog jaren nadien in Afghanistan zijn gebleven. Privé-foto’s hebben hoe dan ook weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. De aanbevelingsbrief van uw werkplaats in België, uw tewerkstellingscontract en het formulier van uw gevolgde inburgeringsopleiding in België voegen niets toe aan uw asielrelaas. Ook uw enveloppen voegen niets toe.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 4 juli 2023 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele correcties aangaande de schrijfwijze van dorpen en namen, maar blijken geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen inzake uw asielrelaas te betreffen.

Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.”

Verzoeker repliceert dat een verwijzing naar algemene informatie in verband met de corruptie niet aan deze documenten enig bewijskracht kan ontzeggen. Hij betoogt dat de loutere vermelding van algemene bronnen waaruit een hoog corruptieniveau blijkt, volstrekt onvoldoende is om wezenlijke elementen van zijn aanvraag tot internationale bescherming uit te sluiten. Verzoeker meent dat aangezien deze

documenten immers specifiek betrekking hebben op de bedreigingen van de taliban en met het bewijs van zijn problemen in Afghanistan en aangezien hij heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor het aantonen van (de actualiteit van) zijn vrees, de houding van verweerder niet kan worden gevolgd. Verzoeker benadrukt dat verweerder niet in concreto aantoont hoe deze documenten vals zijn en indien verweerder zich op dit argument wil beroepen om het neergelegde bewijs terzijde af te wijzen, hij dit moet dit aantonen. Verzoeker verwijst hierbij naar een arrest van de Raad en stelt dat de lering van dit arrest in casu moet worden toegepast. Hij betoogt dat de door hem neergelegde documenten van fundamenteel belang zijn voor de analyse van zijn verzoek en zijn relaas op omstandige wijze staven. Verder betoogt verzoeker dat verweerder zou opmerken dat de neergelegde documenten niets aan zijn feitenrelaas toevoegen. Hij meent dat uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud echter blijkt dat hij niet mocht uitleggen waarom hij deze documenten ter ondersteuning van zijn verhaal neerlegde. Verzoeker betoogt dat als verweerder niet inzag hoe deze documenten zijn verklaringen bevestigden en hoe ze iets aan zijn feitenrelaas toevoegen, zij dan hem de kans hadden moeten geven om zich volledig over deze documenten uit te spreken. Verzoeker besluit dat dit argument dus niet geldig kan worden aanvaard, aangezien verweerder hem niet de kans heeft gegeven om zich uit te drukken over de documenten die hij heeft neergelegd.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig, concreet verweer wordt gevoerd. Verzoeker beklemtoont de neergelegde originele documenten en bekritiseert verweerders appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die de vormelijke alsook inhoudelijke beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen. Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verweerder verzoeker verschillende vragen stelde waardoor hij de mogelijkheid had uit te leggen waarom hij de documenten neerlegde ter staving van zijn vluchtrelaas en verweerder aan het einde van het persoonlijk onderhoud expliciet vroeg of verzoeker nog iets wou toevoegen aan zijn relaas en of zijn advocaat nog iets toe te voegen had (persoonlijk onderhoud van 26 juni 2023, p. 25- 26).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 169 452 van 9 juni 2016 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer in casu tevens een inhoudelijke, concrete beoordeling werd gemaakt van de neergelegde documenten.

Tot slot wijst verweerder op volgende terechte bevindingen in de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Bulgarije en Oostenrijk, maar dat u de procedure in beide landen niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u beide landen al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.”

Verzoeker repliceert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat hij geen internationale bescherming in andere EU-landen heeft gevraagd. Hij meent dat hij heeft uitgelegd dat zijn vingerafdrukken met dwang werden genomen in Bulgarije en Oostenrijk maar hij geen procedure om internationale bescherming vrijwillig heeft ingesteld.

Verzoeker kan met dergelijk blote ponering bovenstaande pertinente weigeringsmotieven in de bestreden beslissing geenszins ombuigen. Immers biedt zijn betoog geen afdoende verklaring voor het feit waarom hij een beschermingsverzoek in België indiende zonder de uitkomst van de procedures om internationale bescherming in Oostenrijk en Bulgarije af te wachten. Verzoekers houding kan niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de

basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en

informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en

Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar algemene landeninformatie, het feit dat hij sinds meer dan één jaar in Europa verblijft, zijn betoog dat hij zowel de westerse waarden als westerse kledingstijl heeft overgenomen en hij niet meer vertrouwd is met de normen, waarden en gebruiken in zijn land van herkomst en nog minder van de taliban, de verwijzing naar het feit dat hij “Franse inburgeringscursussen” heeft gevolgd, een job in België heeft gevonden, het gegeven dat hij in Iran is geboren en daar tot zijn tiende is gebleven en waar hij middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota onder meer een foto van hemzelf in groep en een foto van zijn inburgeringsattest, een foto en kopie van een getuigenverklaring van zijn werkgever, een foto en kopie van zijn arbeidsovereenkomst en kopieën van zijn loonfiches bijbrengt, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker ondanks zijn geboorte in Iran van zijn tiende tot zijn 27 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij naar universiteit is gegaan (Verklaring DVZ van 27 juli 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 26 juni 2023, p. 3, p. 19).

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn echtgenote, schoonouders, twee dochters, zoon en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 3-6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds één keer per week of om de twee weken contact heeft met zijn vrouw en zijn dochters het prima stellen (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Inzake verzoekers (vrees wegens zijn) Oezbeekse origine bemerkt de Raad dat het louter gegeven een Oezbeek te zijn niet voldoende is opdat verzoeker in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Oezbeekse origine. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat deze minderheid specifiek wordt aangeduid als zijnde een (mogelijke) risicogroep.

Door te betogen dat algemene verslagen bevestigen dat de taliban etnische minderheden vervolgen en dat verweerder hieromtrent een analyse diende te maken, toont verzoeker niet aan dat sprake is van een systematische vervolging van deze Oezbeekse minderheid en brengt hij geen individuele omstandigheden bij die duiden op een vervolgingsrisico of risico op ernstige schade, te meer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins een vrees voor vervolging opwierp omwille van zijn etniciteit, noch hierover in zijn hoofde of in hoofde van zijn achtergebleven familieleden concrete elementen of problemen aanhaalde.

Bijgevolg kan er niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker zal worden geviséerd bij een terugkeer naar Afghanistan wegens het loutere gegeven van Oezbeekse origine te zijn.

De hoedanigheid van Oezbeekse origine te zijn is in deze stand van zaken zodoende tevens onvoldoende om aan te tonen dat hiermee het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt verhoogd.

2.3.4.5. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt ook nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn echtgenote, schoonouders, twee dochters, zoon en twee zussen nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ , p. 7-9; persoonlijk onderhoud, p. 3-6). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog steeds één keer per week of om de twee weken contact heeft met zijn vrouw en zijn dochters het prima stellen (persoonlijk onderhoud, p. 6).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig

worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en

UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen door zijn specifiek profiel te benadrukken waaronder zijn geboorte in Iran, zijn verblijf in België en vermeende verwestering, dit gelet op de reeds gedane vaststellingen onder 2.3.4.2., 2.3.4.3., 2.3.4.4. (supra).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU